

Nr 39.

Utlåtande med anledning av väckta motioner om åtgärder till stöd för fiskerinäringen inom Västerbottens, Väster-norrlands, Gävleborgs och Uppsala län.

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet lämnade likalydande motioner, nämligen I: 271 av herr *Velander m. fl.* och II: 340 av herr *Munk-tell m. fl.* har hemställts, att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t snarast ville låta utreda frågan om lämpliga åtgärder till stöd för fiskerinäringen inom Västerbottens, Västernorrlands, Gävleborgs och Uppsala län.

Beträffande de skäl, som motionärerna åberopat till stöd för yrkandet, får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna har utskottet inhämtat yttranden från fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök, statens jordbruksnämnd, länsstyrelserna i Uppsala, Gävleborgs, Västernorrlands och Västerbottens län samt Sveriges fiskares riksförbund.

Fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök har i sitt den 26 februari 1954 dagtecknade yttrande anfört i huvudsak följande.

Såsom i motionerna antydes har styrelsen på grund av strömmingsfiskets starka tillbakagång särskilt i de nämnda länen och närmast med anledning av en skrivelse i ärendet från Västerbottens läns hushållningssällskap i skrivelse till Kungl. Maj:t den 10 december 1953 hemställt, att 500 000 kronor måtte ställas till förfogande för utlämnande enligt vissa grunder av understödslån till yrkesfiskare i sagda län. Denna framställning är fortfarande föremål för Kungl. Maj:ts prövning.

Med anledning av vad i motionerna anföres om att de nuvarande svåra förhållandena på strömmingsfiskets område i nyss berörda trakt måhända kan bero på en tillfällig nedgång i strömmingsbeståndet och att eljest en förbättring möjligen kan åstadkommas genom rationellare fångstmetoder, framhåller styrelsen, att genom styrelsen för närvarande utföres ganska omfattande undersökningar rörande strömmingsbeståndets förekomst och växlingar vid norrlandskusten ävensom försök för utrönande huruvida trål med fördel kan användas vid fisket inom detta område.

I detta sammanhang påpekar styrelsen emellertid, att fiskerinäringen och dess utövare även vid andra delar av ostkusten delvis kämpar med ganska stora svårigheter. Vid överläggningar, som statens jordbruksnämnd haft med företrädare för fiskerinäringen, har också från ostkustfiskarnas sida framförts förslag om att utredning skulle verkställas dels för att belysa fiskarnas — närmast strömmingsfiskarnas — inkomstförhållanden, dels ock för att klarlägga i vad mån det angivna målet för de prisreglerande åtgärderna uppnåtts. I propositionen 1953: 197 förklarade sig också föredragande stats-

rådet vilja vidtaga åtgärder för tillkallande av sakkunniga med uppgift att ompröva riktlinjerna för prisregleringen på fiskets område.

Styrelsen erinrar även om den framställning, som den 31 mars 1953 gemensamt gjordes av cheferna för vattenfallsstyrelsen och fiskeristyrelsen samt sekreteraren i Svenska vattenkraftföreningen med anhallan om att utredning måtte företagas rörande möjligheten att omlägga östersjöfisket i syfte att eliminera olägenheterna av en minskning av laxbeståndet. Med anledning av denna framställning har Kungl. Maj:t genom beslut den 12 juni 1953 förordnat aktuarien K.-O. Wahlfisk att biträda inom jordbruksdepartementet med en förberedande undersökning i den fråga, som berörts i framställningen.

Av vad här anförts framgår att ett flertal utredningar rörande ostkustfisket igångsatts eller bebådats och vid dessa torde man icke kunna undgå att även belysa de frågor, som beröres i föreliggande motion. Det är därför att förvänta, att de undersökningar, som motionen åsyftar, kommer att bli verkställda utan särskild framställning från riksdagens sida.

Statens jordbruksnämnd har i yttrande, dagtecknat den 2 mars 1954, anfört bland annat följande.

Nämnden har till Kungl. Maj:t denna dag avgivit utlåtande över den i motionerna berörda, av fiskeristyrelsen gjorda framställningen om utlämnande av stödlån till i nämnda län hemmahörande yrkesfiskare, vilka på grund av felslaget strömmingsfiske råkat i ekonomiska svårigheter. Vidare hänvisar nämnden till ett av nämnden den 8 januari 1954 till Kungl. Maj:t avgivet utlåtande över framställning från fiskeristyrelsen angående medel för undersökningar rörande strömmingen på ostkusten. I dessa utlåtanden har nämnden, bland annat, uttalat sig för att man i första hand borde söka lösa de här ifrågakvarande problemen genom en intensifierad forskningsverksamhet i syfte att finna effektivare metoder för lokalisering och undersökning av förekomsterna av strömming. Vid sidan härav borde enligt nämnden även åtgärder vidtagas för undersökning av de möjligheter, som kan föreligga att effektivisera fisket genom bättre fångstmetoder eller annan rationalisering. Då dessa uttalanden sammanfaller med motionärernas synpunkter och en utredning kan synas vara motiverad för att få klarhet i därmed avsedda förhållanden, har nämnden icke något att erinra mot ett bifall till motionerna. Ifrågasättas kan emellertid, om icke den föreslagna utredningen bör utvidgas att omfatta hela ostkusten och därvid även fiske efter andra fiskslag än strömming.

I sitt den 12 mars 1954 dagtecknade yttrande har *länsstyrelsen i Uppsala län*, som tillika har överlämnat yttranden från Uppsala läns hushållningssällskap och fiskareförbund, anfört i huvudsak följande.

Länsstyrelsen har den 26 februari 1954 avgivit yttrande över ett av fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök väckt förslag om beredande av möjlighet för yrkesfiskare i Uppsala med flera län, vilka på grund av felslaget strömmingsfiske är i behov av ekonomiskt bistånd för att kunna fortsätta sitt yrke, att erhålla lån av statsmedel. Vad däri anföres om strömmingsfisket gäller i stort sett saltsjöfisket över huvud taget. Saltsjöfiskets avkastning under år 1952 utgjorde sålunda endast 47 procent av dess avkastning under år 1945 och dess värde år 1952 endast 66 procent av värdet år 1945. Starka skäl får därför anses tala för att staten träder hjälpande emellan åtminstone under en övergångstid. Vad beträffar hjälpformerna har länsstyrelsen redan i sitt nyssnämnda yttrande med vissa erinringar tillstyrkt fiskeristyrelsens

förslag om beredande av lånemöjligheter för strömmingsfiskarna. Länsstyrelsen har icke något att erinra mot att samma förmån beredes jämväl övriga fiskare, som drabbats av fiskets nedgång. Ytterligare vägar till understödjande av fiskarbefolkningen och därmed av fiskerinäringen inom länet kan emellertid tänkas. Vilka dessa lämpligen är, torde endast en utredning kunna ge vid handen. Under återopande av det anförda tillstyrker länsstyrelsen motionärernas hemställan om utredning i detta syfte.

Uppsala läns hushållningssällskap har framhållit följande.

Sällskapet har den 9 februari 1954 till länsstyrelsen avgivit yttrande över fiskeristyrelsens med statens fiskeriförsök hemställan, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för att 500 000 kronor måtte ställas till förfogande för utlämnande av understödslån till yrkesfiskare i vissa län, bl. a. Uppsala län, vilka på grund av felslaget strömmingsfiske råkat i ekonomiska svårigheter. Därvid tillstyrkte sällskapet fiskeristyrelsens förslag med vissa tillägg och erinringar bl. a. att beloppet 500 000 kronor måste fördubblas. Då motionärerna återopar fiskeristyrelsens hemställan och anför, att fiskeristyrelsen i sin hemställan tagit upp ett allvarligt problem, får sällskapet livligt instämma däri och sålunda tillstyrka motionärernas hemställan, att Kungl. Maj:t snarast måtte låta utreda frågan om lämpliga åtgärder till stöd för fiskerinäringen inom vissa län, bl. a. Uppsala län.

Uppsala läns fiskareförbund har anfört bland annat följande.

Förbundet framhåller, att utlämnande av föreslagna s. k. stödlån till yrkesfiskare naturligtvis är till hjälp under en övergångstid, men att andra åtgärder oundgängligen är nödvändiga om yrkesfiskarna vid länets kust skall kunna klara sig i fortsättningen. Fisket måste kunna kompletteras med någon annan binäring. Förbundet ifrågasätter om icke stödskog skulle kunna tilldelas fiskarna, vilket skulle vara möjligt om en del av bolagsskogarna utefter länets kust inlöstes av staten och uppdelades på yrkesfiskarna. Detta problem och liknande bör förutsättningslöst utredas av den utredning, som motionärerna hemställer om i sina motioner. Enligt förbundet är yrkesfiskarnas inkomster från industri och skogsarbete troligen av mera tillfällig art. Med hänsyn härtill och till de svårigheter i övrigt länets yrkesfiskare har att kämpa med tillstyrker förbundet mycket kraftigt dels föreslagna stödåtgärder (stödlån) och dels att den av motionärerna begärda utredningen om lämpliga åtgärder till stöd för fiskerinäringen inom bl.a. Uppsala län kommer till stånd. Detta är enligt förbundet ett livsvillkor för länets yrkesfiskare och länets kustkommuner.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län har i sitt den 13 mars 1954 dagtecknade yttrande, därvid fogats yttrande från Gävleborgs läns hushållningssällskap, anfört i huvudsak följande.

Fiskarna inom länet har sedan länge arbetat under ganska betryckta förhållanden. Den relativt gynnsamma utveckling, som präglade fiskerinäringen i början av 1940-talet, var endast övergående. Utvecklingskurvan har efter år 1945 utvisat en oavlatlig försämring. Fiskarnas ekonomiska ställning för närvarande är minst sagt bekymmersam, och den pågående flykten från yrket synes nödvändiggöra ett ingripande från det allmännas sida för att förekomma skadeverkningar ur sociala och samhällsekonomiska synpunkter. Det torde därför bli nödvändigt med stödåtgärder för fisket i en eller annan form. Länsstyrelsen, som finner frågan om dylika åtgärder brådskande, instämmer livligt i motionernas syfte.

Gävleborgs läns hushållningssällskap har i sitt yttrande, där även intagits ett från Gävleborgs läns fiskareförbund inhämtat yttrande, anfört bland annat följande.

Under senaste 10-årsperiod har en successiv försämring av strömmingsfisket — det i inkomsthänseende viktigaste fisket inom ifrågavarande kuststräcka — tydligt gjort sig gällande. Förhoppningarna att en förbättrad tillgång på strömming skulle medföra en nödvändig höjning av fiskarnas inkomster har icke till någon del infriats. De nu föreliggande fångst- och inkomstuppgifterna inom Gävleborgs läns fiskförsäljningsförenings område för 1953 års fiske visar tvärtom, att det senaste årets fångstminskning med cirka 500 ton medfört en ytterligare inkomstförsämring. Då fiskarnas ekonomiska situation redan tidigare måste betraktas såsom ohållbar, vilket bäst bevisas av de många fall, där såväl yngre som äldre fiskare tvingats övergå till andra yrken, har det senaste årets mycket dåliga fångster haft till följd, att ett flertal ur fiskarkåren råkat in i ett kritiskt ekonomiskt läge.

Även för den närmaste framtiden finns enligt sällskapet ingen anledning till optimism, enär fiskarnas nu ytterligt låga inkomster ej tillåter nyan-skaffning och underhåll av redskap i normal omfattning, vilket måste beräknas medföra reducerade fångstmöjligheter. Då även laxfisket, som under de närmast föregående åren för ett stort antal fiskare i viss mån kunnat kompensera strömmingsfiskets dåliga utbyte, under 1953 års säsong ej givit ens tredjedelen av normal fångst, har den ekonomiska situationen ytterligare skärpts. Erinras bör därtill, att såväl laxfisket som de senare årens strömmingsfiske på grund av fångstplatsernas stora avstånd från kusten framtvingat nyan-skaffning av större, sjövärdigare båtar, ett förhållande, som resulterat i en ökad skuldsättning för fiskets utövare.

Gävleborgs läns fiskareförbund framhåller i sitt yttrande till sällskapet, att en av anledningarna till Norrlandsfiskets dåliga lönsamhet beror på den minskade förekomsten av strömming, framför allt den höstlekande strömmingen. Förbundet förutsätter därför, att om en utredning kommer till stånd, den även bör omfatta en rent vetenskaplig undersökning angående strömmingens förekomst. Förbundet utgår från att statsmakterna vid sitt ståndpunktstagande till föreliggande ärende även beaktar den vetenskapliga forskningen på hithörande område och anvisar erforderliga medel för de forskningar, som genom fiskeristyrelsen eller annan myndighet kan komma till stånd vid bifall till föreliggande motioner.

Med anledning av det anförda tillstyrker sällskapet ifrågavarande motioner och understryker behovet av utredning i fråga om möjlighet till ett snabbt ingripande för åstadkommande av stödåtgärder för fisket inom ifrågasatt kuststräcka. Dock anser sällskapet i likhet med motionärerna tveksamhet råda, huruvida hjälpåtgärderna bör få formen av stödlån. Skulle denna hjälpform dock befinnas vara den enda framkomliga vägen, instämmer sällskapet i fiskeristyrelsens hemställan, att lånen till viss del efter särskild prövning efterskänkes. Sällskapet betonar dessutom ytterligare det av Gävleborgs läns fiskareförbund framförda behovet av undersökning av orsakerna till den minskade strömmingstillgången efter norrlandskusten.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län har i yttrande, dagtecknat den 13 mars 1954, med överlämnande av yttrande från fiskerinämden hos länets hushållningssällskap anfört i huvudsak följande.

Länsstyrelsen har den 23 februari 1954 i yttrande till Konungen tillstyrkt fiskeristyrelsens av motionärerna omnämnda förslag om statliga stödlån till

fiskare inom ifrågavarande län. Till grund för länsstyrelsens ställningstagande låg därvid antagandet att fiskerinäringens lönsamhet måhända åter skulle förbättras, icke minst genom fortgående rationalisering och förbättrade fångstmetoder, samt att det bland annat på grund härav vore angeläget att genom omedelbara åtgärder söka hindra en ytterligare decimering av fiskarkåren. De föreslagna stödlånen torde emellertid, om de kommer till stånd, endast kunna få karaktären av tillfällig hjälp till självhjälp. För ett säkert bedömande av behovet av åtgärder på längre sikt, anser länsstyrelsen erforderligt att en utredning rörande hithörande frågor kommer till stånd. Länsstyrelsen tillstyrker därför bifall till motionerna.

Fiskerinämdnen hos Västernorrlands läns hushållningssällskap har i sitt yttrande anfört följande.

Strömmingsfisket efter kusten inom Västernorrlands län har i fråga om avkastningens storlek undergått en fortlöpande försämring sedan år 1945. Det felslagna fisket har utöver minskad inkomst för dess utövare jämväl menligt inverkat på fiskarnas fackliga och ekonomiska organisationer, som genom minskat underlag kommit i ett bekymmersamt läge.

Medelinkomsten för yrkesfiskare inom länet har under år 1952 varit 2 030 kronor, vilket får anses som en mycket låg inkomst för alla yrkesutövare men särskilt för dem, som behöver investera avsevärt kapital i båtar och redskap. De flesta fiskarna har haft stora svårigheter att under de senaste åren upprätthålla en ur alla synpunkter tillfredsställande standard på båtar och redskap, vilket säkerligen kommer att även under följande år påverka fiskets lönsamhet i negativ riktning. Den faktiska nedgången i saltsjöfiskets avkastning sedan år 1945 blir än mera skrämmande, om hänsyn tages även till penningvärdets fall.

På grund av fiskets dåliga lönsamhet har en stor del av yrkesfiskarbefolkningen varit nödsakad att söka annat arbete, framför allt vid industrien, vilket resulterat i en kraftig minskning av fiskarkåren. År 1945 utövade 660 fiskare strömmingsfiske inom länet. Vid utgången av år 1952 återstod endast 286 yrkesfiskare. Minskningen har fortgått jämväl under år 1953, så att antalet aktiva yrkesfiskare nu torde närma sig 200. För s. k. binäringsfiskare, som bl. a. ägnar sig åt jordbruk, förekommer icke samma märkede nedgång.

För att kunna bevara återstående yrkesfiskare inom länet vid fiskerinäringen bör stödåtgärder snarast vidtagas samt göras så effektiva som möjligt, så att dess utövare kan genomleva den kris, som näringen för närvarande genomgår.

Fiskerinämdnen vill varmt förorda de av fiskeristyrelsen föreslagna stödlånen och kan också godtaga förslaget amorteringsätt samt ränta.

När det däremot gäller maximeringen av dessa stödlån, anser nämnden, att det föreslagna beloppet av 2 000 kronor per lån är för lågt för att i alla enskilda fall kunna vara till verklig nytta. Maximibeloppet bör enligt nämndens åsikt höjas till minst 3 000 kronor per lån.

Fiskeristyrelsen har vidare föreslagit, att ett direkt bidrag skall utgå i form av befrielse från återbetalningsskyldighet för två femtedelar av lånet. Att sammankoppla utgående bidrag med lånebeloppet kan medföra, att en lånesökande begär större lån än han egentligen behöver i avsikt att bli tilldelad större bidrag.

Nämnden anser, att bidrag är nödvändiga och sålunda bör utgå. Storleken av bidraget bör dock ej ovillkorligen sammankopplas med lånebeloppet, utan

lån och bidrag bör kunna sökas och beviljas var för sig och oberoende av varandra.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har i yttrande den 13 mars 1954 — under återopande av vad Västerbottens läns hushållningssällskaps fiskerinämnad i bifogat yttrande anfört — tillstyrkt, att frågan om lämpliga åtgärder till stöd för fiskerinäringen inom berörda län snarast utredes.

Västerbottens läns hushållningssällskaps fiskerinämnad har anfört följande.

Den under senare år konstaterade, avsevärda nedgången i strömmingsfångsterna inom Västerbottens län har för många fiskare medfört ekonomiska svårigheter. På grund härav och då fångsterna under år 1953 så gott som helt slog fel, fann sig nämnden föranlåten att i skrivelse av den 5 oktober 1953 fästa Kungl. Maj:ts uppmärksamhet på det nödläge, som förhållandet givit anledning till för strömmingsfiskarna inom länet. I skrivelsen påpekades, att strömmingsfångsterna sjunkit från 1 160 795 kg år 1951 till 655 960 kg år 1952 samt att fångsten under år 1953 givit ett katastrofalt dåligt resultat. Nämnden framhöll att förhållandet icke bara ägde giltighet för Västerbottens län utan torde ha giltighet för hela norrlandskustens vidkommande och hemställde om åtgärder för möjliggörandet av utlämnande av stödlån och bidrag till sådana fiskare, som på grund av felslagen strömmingsfångst kommit i ekonomiska svårigheter.

Med anledning av denna framställning har fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök sedan företagit en utredning över strömmingsfiskets utveckling under de senaste åren inom Västerbottens, Västernorrlands, Gävleborgs samt Uppsala län och därvid funnit anledning föreslå vissa stödåtgärder i enlighet med vad nämnden i nyssnämnda skrivelse hemställt om.

Motionärerna, som anknyter till nyssnämnda förslag av fiskeristyrelsen, anför vissa statistiska siffror angående strömmingsfisket för åren 1945—1952. Det är enligt fiskerinämnadens mening alldeles riktigt, som motionärerna framhåller, att den anmärkningsvärda nedgången i fråga om strömmingsfångsterna under exempelvis senare delen av 40-talet inom en del län står i visst samband med den avfolkning som samtidigt skett inom fiskerinäringen. Den huvudsakliga orsaken till denna avfolkning är den minskade lönsamheten inom fisket, men avfolkningen har även påskyndats inom vissa områden på grund av där rådande goda tillgång på ur kommunikationssynpunkt lätt åtkomligt förtjänstarbete. Minskningen i strömmingsfångsterna efter Bottenhavskusten torde dessutom ha påverkats av det förhållandet att många strömmingsfiskare övergick till det laxlinfiske, som under senare delen av 40-talet var ett mycket lönande fiske inom vissa avsnitt av nyssnämnda kuststräcka.

Inom Västerbotten, där möjligheterna att övergå till annat arbete eller att ändra fiskets karaktär icke varit lika goda som annorstädes, har någon anmärkningsvärd minskning i antalet fiskare icke inträffat under tidsperioden 1945—1951. Strömmingsfångsten höll sig därför under nämnda tid någorlunda konstant. Genom stegrade omkostnader inom fisket har dock fiskets lönsamhet under ifrågavarande tidsperiod avtagit på ett allvarligt sätt. När sedan strömmingsfångsterna för Västerbottens vidkommande under år 1952 nedgick till ungefär hälften av vad som kan anses normalt och därtill sistlidna år helt slog fel, står det klart att yrkesfiskarna inom de berörda kuststräckorna råkat i ett nödläge, som man i många fall icke kan klara upp utan särskild ekonomisk hjälp.

Fiskerinämnden understryker sålunda vad nämnden tidigare i skrivelsen den 5 oktober 1953 framhållit i ärendet och anser sig därför ävenledes böra livligt förorda vad som i motionerna föreslagits om snara åtgärder i syfte att åstadkomma en lämplig form för stöd åt fiskerinäringen inom av frågan berörda län.

Sveriges fiskares riksförbund har i yttrande, dagtecknat den 13 mars 1954, anfört i huvudsak följande.

Förbundet anser sig kunna instämma i vad som uttalats i motionerna. Därutöver framhåller förbundet dels angelägenheten ur olika synpunkter — även sociala sådana — av att strömmingsfiskarna erhåller behövt stöd för att fisket skall kunna fortsätta och dels att samma eller liknande svårigheter för fisket och dess utövare förefinns även vid andra avsnitt av ostkusten. Stödåtgärder kan därför anses vara behövliga inom flera områden än de i motionerna nämnda länen. För klarläggande av frågan om på vilket sätt och i vilken utsträckning ett sådant stöd bör utgå torde en utredning vara behövt. Förbundet tillstyrker därför motionerna och föreslår att utredningsuppdraget överlämnas till den av Kungl. Maj:t i utsikt ställda utredningen om prisreglering m. m. på fiskets område.

Utskottet. I förevarande motioner framhålles, att fiskets lönsamhet inom vissa områden under senare år starkt försämrats samtidigt med att antalet yrkesutövande fiskare minskats. Denna utveckling har framför allt kunnat påvisas vad beträffar strömmingsfisket efter Bottniska viken. De allvarliga problem, som till följd härav uppstått för yrkesfiskarna i dessa trakter, påkallar enligt motionärerna åtgärder från statsmakternas sida. Motionärerna anser emellertid att utformningen av de åtgärder, som lämpligen bör komma i fråga, kan bedömas först sedan hela det i motionerna berörda frågekomplexet klarlagts genom en utredning.

Utskottet anser det för sin del motiverat att en närmare undersökning företages beträffande de problem, som diskuterats i motionerna. Emellertid finner utskottet i likhet med flera av de hörda remissinstanserna lämpligt att en sådan undersökning utvidgas att omfatta hela ostkusten och även fisket efter andra fiskslag än strömming. I anslutning härtill får utskottet fästa uppmärksamheten på att 1954 års fiskeriutredning, som tillkallats enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 19 februari 1954, sysslar med ifrågavarande problem. Vidare har utskottet inhämtat, att den i motionerna omförmälda framställningen den 10 december 1953 av fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök jämte andra handlingar i samma ämne enligt Kungl. Maj:ts beslut den 30 juni 1954 överlämnats till nyssnämnda utredning för att av utredningen tagas under övervägande vid fullgörandet av dess uppdrag. Med hänsyn härtill finner utskottet lämpligt, att jämväl de i föreliggande motioner framförda spörsmålen genom Kungl. Maj:ts försorg underställes utredningens prövning. Utskottet förutsätter därvid, att riksdagen kommer att föreläggas det förslag, vartill utredningens överväganden kan föranleda.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer utskottet,
att riksdagen må, med bifall till motionerna I: 271 och
II: 340, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl.
Maj:t ville hänskjuta de i motionerna berörda frågorna
till prövning av 1954 års fiskeriutredning.

Stockholm den 2 november 1954.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Tjällgren, Anderberg, Lage Svedberg,
Jon Jonsson, Bertil Andersson, Sundberg, Eskilsson, Nord, Bror Nilsson
och Johan Persson; samt

från andra kammaren: herrar Johnsson i Kastanjegården*, Jacobson
i Vilhelmina*, Ahlsten, Ekdahl, Netzén, Agerberg, Utbult, Lindström, Svens-
son i Vä och Arweson.

* Ej närvarande vid justeringen.